

paa den Gang, da han i sin Afsky for det Samfund, han selv ved Fødselen tilhørte, havde troet sig beslægtet med disse Jordens frie Børn og drømt om at kunne leve i frit Samkvem med dem som Ven og Broder.

Han vidste nu, at han havde taget fejl. Hans Øjne var bleven aabnede for det dybe, uoverstigelige Svælg, der skilte ham og alle hans fra disse Jordens Hyttebeboere, som levede her i deres halvt underjordiske Boliger og gravede og puslede i den mørke Muld — et Slags Troldfolk, hvis Væsen var alle en Gaade, hvis Sprog man næppe nok forstod, hvis Tanker, Drømme, Sorger og Forhaabninger ingen kendte. Og vilde det vel nogensinde blive anderledes? Var det ikke, som om Menneskeheden ganske havde forglemt det Trylleord, der kunde faa Højene til at løfte sig paa Ildsøjler og bringe Muldfolket frem i Dagens Lys og Luft?

... Han blev med ét revet ud af sine Betragtninger ved at høre et muntert Fløjtekvadder over sit Hoved.

Han saa' op. En Stær!

Det var da forunderligt, tænkte han Han havde hele Dagen været saa optaget af sine Tanker, at han slet ikke havde lagt Mærke til, hvorledes